

MOTÝL

A romantic couple is shown in a shower. The woman, in the foreground, has long, dark, wet hair and is wearing a blue top. She is looking towards the man. The man, in the background, is shirtless and has water on his face and chest. He is looking at the woman. The background is a dark, textured wall, possibly a shower curtain or wall, with water droplets visible.

Chlapi na zbláznenie

Ivana Ondriová

**Chlapi
na
zbláznenie**

Ivana Ondriová

Copyright © Ivana Ondriová 2014
Design © Motýľ design
Cover photo © vgstudio/Fotky & Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2014
Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-011-7

Chlapi na zbláznenie

Ivana Ondriová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Prológ

Pred nejakým časom

To hádam nemyslí vážne! Bola som síce krátkozraká, no veľmi dobre som videla, čo so mnou tá baba spravila.

Zazrela som na ňu spod hustého obočia a doslova som ju prepálila pohľadom. Vyzeralo to, že ma znetvorila naschvál, hnusoba jedna závistlivá! Polodlhé riedke vlasy mi zostrihala na sotva päťcentimetrové chumáče.

Chcela som účes *à la* Halle Berryová! Dokonca som jej Halle ukázala na obrázku v časopise! Aj teraz ho držím na kolenách.

Pozrela sa naň aspoň raz? Alebo sa len uškrnula popod nos, že túžim po niečom, čo nie je reálne? Ani sa mi neunúvala navlhčiť vlasy, prosto vzala nožnice a cvakla. Nasucho!

Prudko som sa postavila, zhodila som zo seba plachtu so zvyškami svojej koruny krásy a vypla som sa pred ňou v celej svojej 177-centimetrovej výške.

„Bude to za sedem.“

Skoro som jej strelila, no ani sa na mňa nepozrela. Oprášila si nohavice, na ktorých sa jej zachytili moje kadere, nožnice položila na biely plastový stolík, načiahla sa za šálkou – a pokojne si odpila z kávy.

Mala som čo robiť, aby som udržala na uzde hnev.

„Sedem?“

„Áno... Strihanie, holenie, konečná úprava...“

„Ani ste mi vlasy neprilakovali,“ precedila som cez zuby.

Prsty mi akosi odmietali vziať peňaženku. Bodaj by nie.

„Bolo by to zbytočné. Chceli ste to predsa nakrátko.“

Odrazu sa pozrela na ten časopis. Teraz, po funuse!

Ukazovákom d'obla do farebnej stránky časopisu Emma s krásnou Halle a s jej šik účesom.

Naozaj som chcela takýto účes? výtalo mi v hlave.

„Pani, ďalší zákazníci čakajú,“ opäť sa ozvala kaderníčka.

Triasla som sa od zlosti, keď som v peňaženke hľadala mince, aby som jej ich mohla šmarit' na stôl.

Sedem eur!

Za príšerný strih, páliace oholenie na krku, bez jedinej stopy tužidla, bez jedinej kvapky spevňujúceho laku. Bez pochvaly, ako som očakávala: Juj, ako vám to pristane...

Zrejme sa to začalo práve vtedy. Éra môjho samostrihania. K akože vyškoleným kaderníčkam a holičkám ma odvtedy nikto nedostal. Kráčať ulicami so sklonenou hlavou a vyhýbať sa miestam, kde sa zdržiavali moji známi, bolo také ponížujúce, ako vidieť jednu z tých šikovnic zhŕňať moje kedysi celkom obstojné vlasy na jednu kopu a potom ich pochovať v smetnom koši.

Presne tak nenápadne ako myška som sa vracala domov v osudný deň, keď pohár mojej trpezlivosti s kaderníckymi službami pretiekol.

Bočnými uličkami, zámerne sa vyhýbajúc trolejbusu, ktorý by ma rýchlosťou blesku odviezol domov na Volgogradskú.

Neviem, či bolo zábavné, alebo ubíjajúce, že fúkal silný vietor a moje vlasy sa ani nehli. Prešla som si po nich pravou dlaňou a zaplakala som.

A tak som si radšej cez hlavu natiahla kapucňu šuštiakového zvrchníka a páčila som domov, klopkajúc podpätkami čiernych poltopánok SOS ako morzeovka. Mala som pocit, že všetci hľadajú len na mňa a v duchu sa mi posmievajú, preto som ani nezdvihla zrak zo zeme. Videla som len špičky svojich nôh a fľakatý asfalt chodníka.

Po Clementisovej som už bežala, až kým som nevrazila do niečoho, čo pripomínalo stĺp.

„Ježiš,“ zachripela som a pokúšala som sa udržať rovnováhu. Gravitácia však môj zadok ťahala k zemi.

Kapučňa sa mi zošmykla z čerstvo ostrihaných vlasov, taška mi zletela z kostnatého pleca a spadla na chodník. Bola som si istá, že moje kozmetické zrkadlo prasklo a kompaktný púder sa rozdrvil na prach.

„Dopekla!“ zakliala som.

„Och, slečna. Prepáčte...“ ktosi ma zdrapil za predlaktia a strhol na svoju hrud' voňajúcu pižmom, avivážou a potom, ktorý sa snažil potlačiť parfumom.

Bolo to rýchle ako blesk. Ledva som sa nadýchla...

„Ste v poriadku?“

„Áno, vďaka.“

„Som rád, že som vám neublížil.“

O pár sekúnd som konečne nadobudla istotu a podpätky ma začali poslúchať.

Pomaly som vyklzla z jeho objatia a obzrela si ho. Bol vysoký, prevyšoval ma hádam o desať centimetrov, a zavalitý. Vypuklé brucho črtajúce sa pod tričkom bolo toho jasným dôkazom. A aj mäsitý krk nad golierom ríffovky. Mal celkom peknú, hranatú tvár, sympatické sivé oči a vysoké čelo s rysujúcimi sa kútmi po bokoch.

„Nabudúce sa budem pozerat', kam idem.“

„To by ste mali.“

Zohla som sa po svoju tašku, poťažkala ju a hodila si ju na plece. A potom som sa zakrútila do plášt'a, nat'ahujúc sa za kapučňou.

„Ďakujem. Už pôjdem.“

Naširoko sa usmial. To pre ten účes, napadlo mi. Veď aj iní na mňa zízali.

Chcela som ho obísť. Len rýchlo preč, väčšiu hanbu už neprežijem!

„Utekáte?“ zastavil ma. „Prečo sa tak ponáhláte? Je pol piatej. Predpokladám, že nejdete do práce. Alebo sa náhlite za manželom?“

Odvážlivec jeden! Zahryzla som si do jazyka a pokrútila hlavou.

Načiahol ku mne ruku. Odtiahla som sa a s nedôverou som sa naňho pozrela. Je to azda nejaký úchyl?

Na nohách mal značkové botasky Adidas, rifle Diesel. Vyzeral celkom slušne.

„Prepáčte, o čo vám ide?“ vyhrkla som.

Znovu si ma dôkladne obzrel. Od dlhých nôh v čiernych pančuchách po fialové vlnené šaty, čierny plášť cez plecia nový účes.

„O kávu!“ Usmial sa. „S vami. Teraz, niekde nablízku. Porozprávate mi, ako ste prišli k takým vlasom. Najprv sa mi zdá, že predou mnou stojí chalan, potom mám pocit, že je to filmová hviezda. Potrebujem si overiť, ako to vlastne je. Neodmietnite ma, keď som vás už zachránil.“

Naprázdno som prehltna a neveriacky naňho vypúlila oči. Ničomu som nerozumela.

Ako ma mohol Leo Weber pozvať na kávu v takom stave?

A ako bolo možné, že sa káva zopakovala?

Že som s ním o dva mesiace skončila v posteli počas mami-nej nočnej v nemocnici?

A že sa do mňa napokon zamiloval?

1. kapitola

Súčasnosť

Kanceláriu som zamkla na dvakrát, zišla dolu schodmi na dláždený chodník v podchode a potom som vykukla na Hlavnú ulicu. Pracovala som v tejto cestovnej kancelárii už druhý rok. Ponúkala som exotické dovolenky v prímorských destináciách, hoci som more navštívila akurát prstom na mape.

Jún. V kalendári stále jar, v ovzduší jasný prísľub horúceho leta. Ľudia sa šli zblázniť za pobytom v Chorvátsku či v Bulharsku. Čudovala som sa im. Keby som sa mala teperiť k moru niekoľko hodín autobusom, vykašľala by som sa naň. Už pri pomyslení na tú dlhú cestu sa mi zdvíhal žalúdok.

Opravila som si ramienka na ružových šatách a pridala som do kroku. Písal mi Leo.

„Čakám ťa v Babylone. Už som objednal syrovú pizzu. Pohni si, nech nevychladne.“

Vzdychla som, našuchorila som si krátke vlasy, tentoraz s moderným strihom cez čelo, a rýchlo som mu odpovedala.

„Som na ceste. A nieže sa ju opovážiš zjesť do poslednej omrvinky!“

Leo.

Iba môj.

Už tri roky.

A predsa...

Stúpila som na výmoľ a pichlo ma v kolene. Okolo sa tmo-lilo množstvo mladých ľudí, dôchodcov, detí s balónmi, ktoré sa im trepotali vo vánku. Musela som sa im uhýbať, no bola som duchom taká neprítomná, že som často do niektorých z nich vrazila.

Premýšľala som, čo mi vo vzťahu s Leom chýba, alebo čo mi prekáža.

Lúbil ma. A ja jeho tiež.

Bozkával ma a ja jeho tiež. Často.

Stískali sme sa na trolejbusových zastávkach, v baroch, pred naším panelákom, keď ma po večeroch vypevádzal. Milovali sme sa raz týždenne, keď bola mamka v nemocnici a náš byt prázdny. Vtedy som Lea pozvala k nám a hodila sa s ním na posteľ vo svojej dievčenskej izbe.

Mala som takmer dvadsaťosem a stále som nebola samostatná. Stále som žila s mamou a Leo so svojimi rodičmi. On to zrejme meniť nechcel, ja čoraz intenzívnejšie. Už som mala dosť večných lúčení. Chcela som sa pri ňom ráno prebúdať a čakať na jeho príchod z práce v našom vlastnom byte.

Áno, presne po tom som túžila. Pochopila som to, keď som stála pred vstupom do Babylonu. Musela som radikálne zmeniť svoj život. Ak s Leom, tak naplno!

Vošla som do prítmia reštaurácie a obzerala som sa po stoloch pri stenách. Po chvíľke som zbadala, ako na mňa niekto kýva. Zamierila som k nemu a nadávala som si, že nenesím dioptrické okuliare.

„Čau,“ pobožkala som Lea do kútika úst a sťažka som dopadla na drevenú lavicu oproti nemu.

Za posledný rok schudol aj desať kíľ. Začal chodiť do posilňovne a s Patrikom, kolegom z práce, hrali halový futbal a squash. Vyzeral skvelo. Na brade mal jemné strnisko, kúty nad čelom dômyselne zakryté nagélovanými vlasmi. Musela som sa usmiať, aký mám naňho dobrý vplyv.

„Jedz, moja. Určite si hladná ako vlk. Vždy ti vravím, že bez obeda sa nedá existovať, inak si pokaziš žalúdok.“

Obligátna téma, ktorou sme začali naše každodenné stretnutie po práci. Siahla som po prvom trojuholníku rozvoniavajú-

cej pizze a odhryzla si poriadny kúsok. Bola teplá tak akurát. Ihneď ma omámila vôňa cesnakovej omáčky a štyroch druhov syra.

„O chvíľu ti prinesú espresso. Nechcel som, aby si ho pila studené.“

S láskou som sa naňho pozrela. Poviem mu to teraz? Tak nežne na mňa hľadel, keď si odpíjal z pollitrovej kofoly. Chlpaté predlaktia mu vykúkali z bavlneného trička námorníckej modrej. Kúpila som mu ho minulé leto po dovolenke v Slovenskom raji.

Dnes už na tie okamihy môžem myslieť len a len s úsmevom. No v auguste 2012 mi nebolo všetko jedno. Ešte stále sa chvejem pri spomienke na tehotenský test, ktorý sme si tajne robili v našej kúpeľni a trpeli sme, aký bude výsledok. Hoci sme boli obaja po škole a pracovali sme, psychicky sme neboli pripravení na dieťa. Leo mal v januári tridsať. Nieкто bol v jeho veku už trojnásobným otcom, ale on sníval o bowlingovej dráhe, ktorú si chcel otvoriť na Sídlišku III., a ja som túžila po vlastnej kaviarničke na Floriánovej.

„Si poklad, vieš to?“ pohladila som ho po ruke.

„Ešte len budem... Dnes večer.“

Dojedla som prvý kúsok pizze a utrela som si ústa. Zvedavo som sa naňho pozrela.

„Naši odchádzajú ku krstnej do Bystrice. Oslavuje šesťdesiatku. Celý byt je len náš,“ zajasal.

„A ty nejdeš?“

„Kam?“

„Je to predsa tvoja krstná,“ nadhodila som trochu uštipačne.

„Blázniš? Nemám desať.“

„Mal by si ísť. Takýchto príležitostí, keď sa stretne celá rodina pokope, už veľa nebude.“

Siahla som po ďalšom kúsku. K stolu prišiel mladučký

čaišník s trasúcou sa sklenenou táckou, na ktorej bolo moje espresso. Kým mi ho na podšálke položil na stôl, bola špinavá od rozliatej kávy a vrecúška s cukrom boli nasiaknuté kávou.

„Vďaka,“ povedala som odmerane.

„Tina, vtipkujeteš, však? Počula si? Mám voľný byt. Len pre nás. A ty trepeš o stretnutí rodiny. Fajn, nemusíš ku mne chodiť. Nájdem si náhradu.“ Urazene sa oprel na drevenej lavici.

Len som mykla plecóm a nasypala som si do kávy cukor.

„Hlupáčik. Jasné, že chcem byť s tebou a teším sa, že budeme mať čas len pre seba. Dúfam, že sa patrične pripravíš.“ Zaiskri-li mu oči. „Mám na mysli aj chutnú večeru,“ dodala som.

Predstava spoločného večera a nočného milovania ma priam mámila. Myšlienka, že sa ráno zobudíme jeden pri druhom, ešte viac. Musela som sa pousmiať.

„Len či ti mamka dovolí prespať mimo domu,“ nezbedne na mňa žmurkol.

„Kedy sa vrátia tvoji rodičia?“

„V nedeľu popoludní. Máme pre seba takmer celý víkend. Dnešnú a sobotňajú noc. To je ako sen. Dovolí ti to mama?“

Leo mal moju mamu veľmi rád. Bodaj by nie. Bola milá, liberálna, chápavá. S otcom sa rozviedli, keď som mala tri a staršia sestra sedem. Tá teraz žila v Poprade, chýbala mi, no tak to chodí, keď človek dospeje, zamiluje sa a spojí svoj život s mužom, ktorého jej priviedol do cesty osud. S Patrikom boli manželia už päť rokov. Mali štvorročného Adama a sedem-násťmesačnú Anku.

Otca som nevidela sedem rokov. Chýbal mi? Potrebovala som sa s ním zhovárať? Požiadať ho o radu? Postískať? Nájst' v ňom mužský vzor? Nie.

Tie chvíle pominuli, keď som dovŕšila osemnásť a pochopila som, že sa s mamou už nikdy nedajú dokopy.

Pred tromi dňami som mu volala a blahoželala k narodeninám. Lebo sa to patrí.

„O mamku sa netráp. Spracujem ju,“ žmurkla som na Lea.

Na víkend som sa tešila. Bude to ideálna možnosť, ako vyrukovať so svojím plánom.

Povedať Leovi, že s ním chcem žiť v jednej domácnosti.

Nadivoko. Kým ma nepožiadala o ruku. Lebo aj toto sa predsa patrí!

A nech z toho skúsi vycúvať.

S Leom som sa cítila absolútne slobodná. V tej chvíli som nevidela nič a nikoho, len som si vychutnávala jeho dotyky na mojom nahom tele, jeho jazyk v jarčeku medzi mojimi prsami, dlane na vnútornej strane stehien.

Nedojedená večera priam kričala zo stola v kuchyni. Bolonské špagety. Nevydarené, no uvarené s láskou, a to sa cení. No skôr, ako sme si ich navili na vidličky, premohla nás chuť jeden na druhého. Konečne to urobíme tak, ako to má byť.

Úvod s dobrým jedlom nevyšiel, a tak sme šli rovno na vec. Leo bol majster v hladení. Vždy udrel na moju citlivú strunu. Ochkala som a zvíjala som sa, až musel zaveliť, že sa ide do jeho izby.

Vydýchla som si, keď ma nezaviedol do spálne svojich rodičov. Mnohí by to tak možno urobili, no Leo, našťastie, nie.

Keď sme si ľahli na jeho vankúš, s radosťou som musela podotknúť, že kvôli mne, kvôli nám, vymenil čisté obliečky!

Voňali po levanduli a to spôsobilo, že som sa s Leom milovala s oveľa väčšou chuťou.

Prevalil sa na bok, opustiac moje rozpálené lono a pritiahol si ma na spotený hrudník, ihneď ma nežne bozkávajúc do krátkych vlasov.

„Ty môj dikobraz...“

Vždy mi tak vravel.

Môj krátky účes bol totiž nemilosrdne pichľavý. Ako som si ľahla, tak sa vlasy uložili. Na pravej strane odstávali dohora, na tej druhej priľnuli k hlave a musela som si ich nadvihovať prstami. No aj tak som vyzerala dobre, povedala som si v duchu. Tá ostrá červená farba mi jednoznačne dodala šmrnc. Cítila som sa po dlhých rokoch krásna a žiaduca. Alebo žeby to nebolo tým, ale práve Leom, ktorý na mňa v okamihu, keď som pod ním ležala celkom nahá, zakaždým tak blčiaco hľadel?

„Toto chcem mať častejšie, Tinka. Vieš si predstaviť, že teraz nemusíme nikam ísť? Nemusíme sa hneď obliekať a utekať domov, kým sa ozve kľúč vo dverách?“

„A pritom je to trápne. Sme dospelí a naši vedia, čo k sebe cítíme a že to myslíme vážne,“ jemne som podotkla.

Čosi zabručal a potom ma stisol okolo bokov. Bolo horúco. Zbytočne by sme sa prikrývali. Tak sme pod svetlom z neónu ležali celkom nahí, zahalení len jeho jasom.

„Lúbim ťa.“

Teraz. Pomyslela som si.

Teraz je tá chvíľa.

Skôr, ako ma zatiahne pod sprchu. Ako mi ústa opäť prikryje svojimi perami a začne sa maznať s mojimi bradavkami. Potom znovu stratím reč...

„Leo, môžeme to mať,“ šeptala som mu do ucha. „Žime spolu. Nájdime si podnájom a skúsme, aké je to neprestajne byť spolu. Nielen občas po večeroch... Budem ti variť, prať, vysávať koberce, budem chodiť nakupovať a drhnúť našu vaňu po tom, čo z nej vylezieš, lebo iste bude mať žltú obrubu okolo a vo výlevke za hrst' tvojich chlпов, budem po tebe sklápať dosku a zhrňať tvoje ponožky pohodené pri posteli, dokonca ju usteliem...“ usmiala som sa pri tej predstave, lebo mi vôbec nebola nepríjemná.

„Tinka...“ zaševelil.

„Už ma nebudeš musieť vyčkávať na ulici. Počkáš ma tu. Alebo ja teba,“ štekľila som ho na hrudi, hravo sa maznajúc s jeho drobnými bradavkami. „Prídeme domov, dáme si bozk, večeru, sprchu, možno rýchly sex a pôjdeme do ulíc. Do kina. Alebo, čo ja viem. Niekam na drink. A potom sa vrátíme, pomaly nežne pomilujeme a zaspíme bok po boku.“

„Ježiši...“ hlesol.

Ježiši?

On to tak azda nechce?

Nepáči sa mu, čo hovorím?

Zaliala ma vlna nečakanej paniky.

2. kapitola

„Leo?“

Odtiahla som sa od neho a pozrela mu do tváre. Stále niesla známky nášho fyzického kontaktu, bola rozpalená, mierne spotená. Oči v nej doslova žiarili.

Neboli tam pochybnosti. Ani sklamanie. Prečo teda mlčí?

„Nemáš mi čo povedať? Nechceš to? Necítiš to tak? Tebe vyhovuje, ako to je teraz?“

A odrazu ma len schytil za zadok, doslova si ma prilepil na hrudník s trojuholníkom čiernych chĺpkov cez prsia a brucho a chrapľavo mi zašeptal do ucha:

„Nič si neželám viac!“ zaúpel mi do ucha. „Bože, ani netušíš, ako to krásne znie z tvojich úst. Neodvážil som sa ani snívať. Myslel som, myslel...“

„Čo?“

„Že nebudeš chcieť odísť od mamy.“

„Čo?“

„Aby neostala sama, vieš? Preto som ti to nenavrhol už skôr... A odrazu sa ma to opýtaš. Tinka, som najšťastnejší chlap na svete. Od zajtra pre nás hľadám podnájom. Ak to platí, ak si o tom presvedčená, že ma chceš aj s mojimi spotenými ponožkami, večne zablatenými teniskami, bicyklom a cédečkami AC/DC, tak som len tvoj.“

Ten veziak na Prostějovskej bol príšerný. Starý, tmavý, s čudným zápachom, ošarpanými plechovými schránkami, výťahom, v ktorom som sa šla pocikať od strachu. A to som sa viezla až pod strechu.

No keď som po boku realitárky Martiny prekročila prah toho jednoizbového bytu, lebo na väčší sme vraj nemali, bola som v tom až po uši. Veľmi sa mi páčil.

„Leo, ja ho chcem!“ zvestovala som mu, len čo som sa v ňom rozhladla. „Je dokonca prerobený, kuchyňa je spojená s obývačkou, oddeľuje ich krásny drevený barový pult a tam, kde bola predtým, je teraz malá izbička, kde môžeme spať. Je to rozkošné.“

„Ako je byt orientovaný?“ zabručal mi do telefónu. Rušila som ho. Akurát mali v stavebninách zákazníkov.

„No...“ zaváhala som.

„Kristína, svieti ti slnko do očí alebo je za tebou?“

Postavila som sa k oknu a pozrela dolu. Zakrútila sa mi hlava. Od trávy pri štrkovitom chodníčku ma delilo deväť poschodí. S prizemím desať. Zažmúrila som oči, keď ma oslepili slnečné lúče.

„Okná sú na východ,“ kategoricky som odpovedala.

„A čo hlavná stena?“

„Čo s ňou?“

„Nie je severná?“

Nedošlo mi, čo tým myslí.

„Severná?“

„ÁNO! SEVERNÁ!“

Odfrkla som a zložila telefón, také taľafatky ma nezaujímali.

Po polhodine som si s Martinou plesla a brala sa s ňou do realitky na Slovenskej podpísať ročnú zmluvu na podnájom vo výške 260 eur mesačne.

O týždeň sme vošli do bytu spolu s Leom. Lopotiac sa s cestovnými taškami a mojimi kufriskami, unavení, upotení, nemysleli sme na iné, len ako si zložíme hlavu na manželskú posteľ, ktorú nám tu majiteľ s väčšinou zariadenia nechal.

Dokonca aj sex bol niekde v zabudnutí.

Mali sme dosť.

A to nás čakalo ešte minimálne päť ďalších otočení, aby sme z Leovho služobného jumpera povynášali všetky drobnosti, ktoré sme nahonobili pri rodičoch. Knihy, cédečká, stereo súpravu. Televízor. Počítače, tlačiareň, nejaké taniere a príbory, poháre, množstvo kozmetiky, fotoalbumy.

Zhodila som z nôh trendové gumáky, lebo bola vonku po výdatnej nočnej búrke pekná čľapkanica, a s úsmevom som previedla Lea našim hniezdočkom lásky.

Videl ho prvýkrát.

„No?“

Môj úsmev žiaril ako slnko na Malorke.

Leo v hlavnej izbe zastal, zhodil tašku na gumu s lacnou imitáciou plávajúcej podlahy a chytil sa za hlavu. A zavyl:

„Kriste, Tina! Tá stena je severná ako sviňa.“

Zamračila som sa nad tou blbosťou a potichu som podišla k nemu. Keď sa ku mne obrátil, jeho oči ma takmer vrazili pod betón pod nohami, rovno k susedovi, ktorý bol vo výtahu veľmi zhovorčivý.

„Severná? A ja ti viem, čo to je?“

„Pre Boha živého!“ zrukol, schmatol ma za ruku a pritiahol k tej stene, čo sa tiahla pozdĺž celej dĺžky nášho bytu. Pricapil mi ju na bielu stierku a zahromžil.

„Toto je severná! Studená ako psí ňufák. V zime to bude brutalita. Bude vlnnúť, a to sme ešte pod strechou. Viac ako šestnásť stupňov tu mať nebudeš.“

Zdalo sa mi, že zbytočne preháňa.

Teraz tu bolo príjemne.

Bolo leto, privítala som chlad, ktorý zo steny sála. Iste to v zime nebude až také zlé, prebleslo mi hlavou.

„Teraz je fajn, že je tu chladnejšie, nemyslíš? Keď bude vonku tridsať stupňov, ešte mi vybozkávaš nohy, aký to bol skvelý obchod.“

„Moja zlatá, keď sa ti raz slnko zaprie do strechy, budeme sa tu kúpať vo vlastnom pote.“

Dokončil, nechal ma tam stáť a porúčal sa do úzkej predsiene.

„Azda odchádzaš?“ Ihneď som šla za ním.

„Nie. Vybaľujem. Zmluva je podpísaná, náš osud je spečatený.“

„Šibe ti? Veď si vedel, že sme na samom vrchu,“ jedovito som mu povedala.

„Ale nie, že budem pozerat' telku pri severnej stene a bude mi ťahať na hlavu. A ja sa zadúšať plesňou.“

Mrzko som naňho zazerala. Vlastne ublížene.

„To je jedno, Tina. Už to nezmeniš. Aspoň budeš nabadúce múdrejšia. Alebo ja. Nenechám ťa viac rozhodovať za nás oboch bezo mňa.“

Od zlosti mnou až myklo, no nechala som to tak a zapratala sa do práce. Myšlienka krásneho spoločného večera v jednej domácnosti spľasla ako balón.

Chutná večera bola pasé, spoločný kúpeľ v nedohľadne, milovanie zbytočnou iróniou pre oboch.

O polnoci sme si ľahli do studených obliečok, každý na svoju stranu postele v tej mini izbičke, kde sa vošla iba tá postel' a nič iné a konečne zavreli oči. Ja som za viečkami videla našu spoločnú budúcnosť, krásnu, aj napriek tomu, čo bolo dnes.

No čo tam videl Leo? Ktorý sa na posteli prehadzoval, akoby spal na kameňoch? Až som sa bála, že mi vyhodí na oči ešte aj to, že nielen byt, ale aj postel' a vlastne ja celá som nanič.

Nestalo sa.

Svitlo nové ráno, nádej, že sa zmieri so situáciou.

Prišiel druhý večer na Prostějovskej, búrlivá noc presýtená milovaním, bozkávajúce sa ráno...

Bolo mi krásne!

Bola som šťastná.

Zatiaľ mi nechýbal ani snubný prstienok.

No len dovtedy, kým...

Uznávam, keď bolo vonku snečno a dusno, v byte bolo na nevydržanie. Keď zapršalo, chlad sa mi zažieral až pod kožu. Aj napriek tomu sme sa tu s Leom zabývali. Často sa nám nechcelo ísť ani kávičkovať, najlepšie nám káva chutila doma pri dobrom filme na DVD, lebo sme vedeli, že potom si doprajeme poriadnu dávku maznania.

Bol august. Bála som sa, že leto čochvíľa pominie a budú nás čakať iba bezútešné dni, ktoré odrátavali tie ďalšie do prichádzajúcej zimy.

Ležala som na Leovej hrudi a čítala som si Cooka. On listoval v novinách. Bolo neskoré popoludnie, práve sme sa vrátili z priehrady na Sigorde. Vykúpali sme sa, dali sme si pizzu. Vyzeralo to ako nádherný bezstarostný život mladých zaľúbencov, no už zajtra sa to malo skončiť.

Naplánovaný bol návrat do práce po trojtýždňovej dovolenke. Bfí! Ale bolo predsa potrebné platiť nájom, ktorý bol takmer toľko ako môj plat v cestovke, nuž pracovať bolo doslova ako dýchať vzduch.

Lebo v živote by som sa neznížila k tomu, aby som si na inkaso pýtala od mamy.

A Leo by sa neznížil k tomu, aby si požičiaval od svojich.

Už nám dali dosť. A potom, zarobili si akurát toľko, aby užívali seba a mali na poriadku vlastnú domácnosť. V našom veku už bolo samozrejmé, že si poradíme sami.

Prevrátila som ďalšiu stránku, keď mi pri hlave zavibroval Leov mobil. Hodila som mu ho do lona a nenútene si čítala ďalej.

Zdvihol.

„Áno?“

Potom sa nadýchol, prudko posadil, až ma zhodil z prs a neveriacky na mňa pozrel.

„Marek?“ vyhrkol.

Aký Marek? premýšľala som. Nejaký priateľ? Alebo nebdaj jeho brat, ktorý žil už osem rokov v Zürichu?

A potom počúval. Počúval a počúval. Najprv sa tváril nechápavo, nato šokovane a napokon akosi rozradostene.

„Fí! Tak to je super správa. Kedy?“

Odmĺčal sa.

„V stredu? Bože, to je paráda. Veľmi sa teším. Prídete spolu?“

To už som si sadla aj ja a gánila naňho ako divá, gestikulujúc rukami.

Kto je to? Naznačovali aj moje pery.

„Jaj, okej. Super. Marek, Panebože, to je úžasné! Naši sa zbláznia od šťastia. Jasnú, prídem po teba. Ešte mi daj potom vedieť, kedy budeš na letisku v Košiciach. Kedy máš prilet.“